

## Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 19, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

### INHOUDSOPGAVE

#### Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1174](#) 18-07-2025

Maatschap. Geschil over (verhaals)aansprakelijkheid van maatschappen voor een uittredingsvergoeding

#### Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:1774](#) 09-09-2025

Smart CJM B.V.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1606](#) 22-05-2025

Impasse, concurrentie en onbevoegd handelen in 50/50-familieholding leiden tot enquête

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:677](#) 18-03-2025

Verzoek ontbinding beschermingsstichting Libra International

#### Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:5519](#) 10-09-2025

Bestuurders kunnen zich niet disculperen voor aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:5605](#) 10-09-2025

Vorderingen uit onverschuldigde betaling en ongerechtvaardigde verrijking lopen stuk op bewijsrisico curator. Met wenk

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10935](#) 29-08-2025

Ontslag stichtingsbestuurder door RvT

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10961](#) 22-08-2025

Bevoegdheidsincident vorderingen ontslagen bestuurder

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:4559](#) 20-08-2025

Vordering van aandeelhouder en voormalig bestuurder van een management-bv wegens het afstand doen van managementvergoeding

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:4738](#) 16-07-2025

Van der Veer q.q./Bestuurders van Salutem Zorg B.V.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:3238](#) 04-07-2025

Een zussenruzie in het familiebedrijf

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:3724](#) 04-06-2025

Oproep AvA in strijd met artikel 2:8 BW

## RECHTSPRAAK

### **Maatschap. Geschil over (verhaals)aansprakelijkheid van maatschappen voor een uittredingsvergoeding**

***Een uitgetreden vennoot krijgt een vordering jegens de overige vennoten tot betaling van de contractueel afgesproken uittredingsvergoeding toegewezen. Aangezien de uitgetreden vennoot slechts een deel van de toegewezen vordering ontvangt, vordert de uitgetreden vennoot betaling van het resterende bedrag van de maatschap. De rechtbank wijst de vordering af. Het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden wijst de vordering toe. Volgens het hof is de goederenrechtelijke aanspraak van de uitgetreden maat op de uittredingsvergoeding omgezet in een verbintenisrechtelijke aanspraak. Deze aanspraak kan ook op het (afgescheiden) vermogen van de maatschap worden verhaald. De Hoge Raad volgt het hof. Volgens de Hoge Raad geldt als uitgangspunt dat de uittredingsvergoeding te beschouwen is als een zaaksschuld. Hiervoor kan de uitgetreden vennoot verhaal nemen op het afgescheiden vermogen van de maatschap.***

Zeven partijen ('de 1999-maten') oefenen een maatschap uit. Zij sluiten een maatschapsovereenkomst en een zogeheten clearingovereenkomst.

De maatschapsovereenkomst bevat een verblijfsbeding. Bij uittreding verblijft het aandeel van de uittredende in de activa van de maatschap aan de overblijvende leden. Deze leden hebben de verplichting de schulden van de maatschap voor hun rekening te nemen en het uitgetreden lid te vrijwaren voor aanspraken van derden ter zake van zodanige schulden.

De leden van de maatschap regelen de gevolgen van het samenvoegen van de winsten en verliezen van de maatschap in de clearingovereenkomst. Bij uittreding van een lid komt aan hem toe een uittredingssom gelijk aan zijn kapitaaldeelname.

Verweerster in cassatie, Mocomar B.V. ('Mocomar'), treedt op enig moment uit de maatschap. In een gerechtelijke procedure heeft het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (ECLI:NL:GHARL:2021:8680) de vorderingen van Mocomar op vijf van de zes overige 1999-maten in de maatschap vastgesteld. De zevende maat is niet veroordeeld, omdat zij al eerder failliet is verklaard en diens gevolg is opgehouden te bestaan. Het arrest is onherroepelijk geworden. Mocomar heeft slechts een deel van de toegewezen vordering ontvangen.

Mocomar vordert in een nieuwe procedure betaling van de maatschap. De rechtbank wijst de vordering af.

Het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (ECLI:NL:GHARL:2024:3889) overweegt als volgt. Mocomar heeft als gevolg van haar uittreden en op basis van het verblijvensbeding aanspraak op een uittredingsvergoeding gekregen. Dit is een verbintenisrechtelijke aanspraak waarvoor (ook) het (afgescheiden) vermogen van de maatschap voor de nakoming daarvan aansprakelijk is. Mocomar kan zich verhalen op het afgescheiden vermogen van de maatschap. Het is daarbij niet van belang dat geen van de 1999-maten nog maat in de maatschap is. De maatschap is immers steeds met toepassing van het uittredingsbeding voortgezet. Ook het gegeven dat één van de maten wegens haar faillissement niet veroordeeld is tot betaling van de vordering van Mocomar, doet daar niets aan af.

In cassatie klaagt de maatschap als eiseres in cassatie dat het hof ten onrechte de (resterende) schuld van de 1999-maten aan Mocomar als gemeenschapsschuld/zaaksschuld in de zin van artikel 3:192 BW heeft gekwalificeerd.

De Hoge Raad volgt het hof. Volgens de Hoge Raad geldt als uitgangspunt dat de uittredingsvergoeding te beschouwen is als een zaaksschuld. Hiervoor kan de uitgetreden vennoot verhaal nemen op het afgescheiden vermogen van de maatschap. Het gegeven dat artikel 3:192 BW ingevolge artikel 3:189 lid 1 BW niet rechtstreeks van toepassing is op een niet-ontbonden maatschap, maakt dit niet anders.

*A.M. Dumoulin-Siemens, oktober 2025*

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 18-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1174

**Zaaknummer:** 24/03463

**Rechters:** M.J. Kroeze, C.E. du Perron, H.M. Wattendorff, S.J. Schaafsma en K. Teuben

**Advocaten:** M.E. Bruning

**Wetsartikelen:** 398, aanhef en onder 1, Rv, 87 Rv, 29a Rv, 3:192 BW, 3:193 BW en 3:189 lid 1 BW

## RECHTSPRAAK

### **Van der Veer q.q./Bestuurders van Salutem Zorg B.V.**

***De curator in het faillissement van Salutem Zorg B.V. heeft met de (indirect en feitelijk) bestuurders een vaststellingsovereenkomst gesloten. In verband hiermee veroordeelt de rechtbank de bestuurders tot betaling van het tekort in het faillissement tot maximaal € 25.500 en legt de rechtbank een bestuursverbod op voor de duur van vijf jaar.***

De curator in het faillissement van Salutem Zorg B.V. ('Salutem') heeft twee personen aansprakelijk gesteld als indirect bestuurder en feitelijk beleidsbepaler (gezamenlijk 'de bestuurders'). Salutem zou onder meer zorg hebben verleend met te weinig geschoold personeel en haar administratie- en publicatieplicht niet zijn nagekomen. Ook werden forse managementvergoedingen uitgekeerd aan de bestuurders, terwijl een managementovereenkomst en facturen ontbraken. Twentse gemeenten die een raamovereenkomst hebben gesloten met Salutem, hebben deze overeenkomst ontbonden na een kritisch rapport van toezichthouder OZTJ/Samen 14. Hierna is Salutem in staat van faillissement verklaard.

De curator heeft een vaststellingsovereenkomst gesloten met de bestuurders. Hierin is opgenomen dat de bestuurders onprofessioneel hebben gehandeld en aansprakelijk zijn voor het boedeltekort. In de vaststellingsovereenkomst is het bedrag waarvoor de bestuurders worden aangesproken beperkt tot € 25.500. Daarnaast stemmen de bestuurders in met een bestuursverbod voor de duur van vijf jaar. De rechtbank wijst de vorderingen toe. Opvallend is dat de rechtbank de beoordeling van de omvang van het boedeltekort verwijst naar de schadestaatprocedure, waarbij het maximum wordt gesteld op € 25.500. De rechtbank veroordeelt gedaagden tot betaling van een voorschot van € 25.000.

*H.J. de Kloe, september 2025*

**Instantie:** Rechtbank Overijssel

**Datum uitspraak:** 16-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBOVE:2025:4738

**Zaaknummer:** C/o8/331628 / HA ZA 25-115

**Rechters:** A. Mul

**Advocaten:** C.M. van der Veer

**Wetsartikelen:** 2:248 BW en 106a Fw

RECHTSPRAAK

## **Vordering van aandeelhouder en voormalig bestuurder van een management-bv wegens het afstand doen van managementvergoeding**

***De eiser in deze zaak is met een andere persoon bestuurder ('de medebestuurder') en aandeelhouder van een management-bv. Deze management-bv is op haar beurt bestuurder van een vennootschap die een WHOA-traject heeft doorlopen. Tijdens het WHOA-traject heeft eiser zich teruggetrokken als bestuurder. De medebestuurder heeft afstand gedaan van een vordering van de management-bv tot betaling van een managementvergoeding. Dit was nodig voor het verkrijgen van nieuwe financiering. In deze procedure stelt de eiser de medebestuurder hiervoor aansprakelijk. De rechtbank wijst de vordering af. De bestuurder/aandeelhouder is op de hoogte gesteld van het voornemen om afstand te doen van de managementvergoeding, maar heeft hiertegen niet geprotesteerd. De bestuurder/aandeelhouder heeft ook geen schade geleden, omdat het WHOA-akkoord zonder de afstand niet tot stand zou zijn gekomen. In dat geval zou een faillissement zijn gevolgd en zou de managementvergoeding ook niet zijn betaald.***

Eiseres is samen met gedaagde sub 3 ('de medebestuurder') bestuurder en aandeelhouder van gedaagde sub 2 ('de management-bv'). Deze is op haar beurt bestuurder van gedaagde sub 1 ('de vennootschap'). De vennootschap bevindt zich in financieel zwaar weer en begint daarom een WHOA-procedure. Tijdens de WHOA-procedure trekt eiseres zich terug als bestuurder.

Om het WHOA-akkoord te financieren zijn investeerders aangetrokken. Deze zijn echter enkel bereid het akkoord te financieren als de management-bv afstand doet van haar vordering uit hoofde van de managementvergoeding. Wel zijn de investeerders bereid om een

exitbonus af te spreken als de vennootschap in de nabije toekomst met winst wordt verkocht. Eiseres wordt geïnformeerd over het voornemen om afstand te doen van de managementvergoeding. Eiseres stemt hier niet mee in, maar protesteert ook niet.

Nadat het WHOA-akkoord tot stand is gekomen, stelt eiseres dat de gedaagden onrechtmatig hebben gehandeld door afstand te doen van de vordering van de management-bv. Eiseres vordert dan ook betaling van haar aandeel in de managementvergoeding van € 17.600.

De kantonrechter wijst de vordering van eiseres af omdat niet is komen vast te staan dat eiseres schade heeft geleden. Volgens de kantonrechter staat onbetwist vast dat als de management-bv geen afstand had gedaan van haar vordering, het WHOA-akkoord niet was gefinancierd en de vennootschap failliet was gegaan. In dat geval had eiseres ook geen uitkering ontvangen, waardoor van schade geen sprake is. Ook blijkt volgens de kantonrechter niet dat de medebestuurder zichzelf heeft bevoordeeld ten opzichte van eiseres.

Ten overvloede overweegt de kantonrechter wel nog dat de vennootschap er beter aan had gedaan om de eis van de investeerders, dat de management-bv afstand zou doen van haar vordering, op te nemen in het WHOA-akkoord. Naast dat dit verwarring had kunnen voorkomen, dienen alle (afwijkende) afspraken onderdeel te zijn van het akkoord, zodat schuldeisers een weloverwogen stem kunnen uitbrengen.

*S. Zonneveld, september 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Midden-Nederland

**Datum uitspraak:** 20-08-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBMNE:2025:4559

**Zaaknummer:** 11559877 \ UC EXPL 25-1536

**Rechters:** S.H. Gaertman

**Advocaten:** E.N. van Essen en H.J.J. Diekman

**Wetsartikelen:** 6:162 BW

## RECHTSPRAAK

### **Vorderingen uit onverschuldigde betaling en ongerechtvaardigde verrijking lopen stuk op bewijsrisico curator. Met wenk**

***Een curator wordt geconfronteerd met een onvolledige administratie en talrijke overboekingen en omleidingen van klantbetalingen naar bankrekeningen van familie van de bestuurder. Hij vordert (onder meer) terugbetaling van de overboekingen waarvoor hij in de administratie geen overtuigende rechtsgrond aantreft en afgifte van de omgeleide klantbetalingen. Deze vorderingen lopen echter voor een groot deel stuk op het ontbreken van voldoende bewijs. De reconventionele vordering tot opheffing van gelegde conservatoire beslagen wordt toegewezen en uitvoerbaar bij voorraad verklaard. Inge Lakwijk besteedt hieraan aandacht in haar wenk en betoogt dat de curator die zijn opties open wil houden er goed aan doet verweer te voeren tegen een vordering tot opheffing van gelegde conservatoire beslagen, of in ieder geval tegen de uitvoerbaar-bij-voorraad-verklaring daarvan.***

#### **Inleiding**

Een besloten vennootschap die zich bezighoudt met het plaatsen van dakkapellen en kunststof kozijnen ('de gefailleerde') gaat failliet op 22 december 2021. Voorafgaand aan het faillissement zijn signalen over misstanden (niet-nakoming van verplichtingen) ontvangen door het Stimuleringsfonds Volkshuisvesting Nederlandse gemeenten (SVn) (waar veel klanten van de gefailleerde een lening hadden aangevraagd voor het vervangen van hun kozijnen). Ook heeft de FIOD onderzoek gedaan naar aanleiding van vermoedens van btw-fraude bij de gefailleerde. Na de faillietverklaring onderzoekt de curator onder meer de geldstromen vanuit het vermogen van de gefailleerde richting de (middellijk) bestuurder van

de gefailleerde en diens echtgenote, dochter en zoon. De curator komt tot de conclusie dat over de boekjaren 2019-2021 een groot gedeelte van de geldstromen niet verantwoord is in de boekhouding en daar ook geen onderliggende documenten van aanwezig zijn.

### **Vorderingen**

De curator stelt vorderingen in tegen de bestuurder en zijn familieleden, als volgt:

(a) Tegen de middellijk bestuurder en zijn vennootschap (de rechtspersoon-bestuurder van de gefailleerde): aansprakelijkheid voor het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 lid 1 BW jo. artikel 2:10 BW, met veroordeling tot betaling van een voorschot ter grootte van € 1 miljoen. Tevens een verzoek tot het uitspreken van een bestuursverbod ex artikel 106a lid 1 sub a Fw.

(b) Tegen de levenspartner van de middellijk bestuurder: aansprakelijkheid voor het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 lid 7 BW (kennelijk onbehoorlijke taakvervulling als feitelijk beleidsbepaler). Daarnaast enkele concrete geldvorderingen: (1) een vordering tot restitutie van onverschuldigde betalingen, bestaande uit bedragen (totaal € 13.745) die zonder rechtsgrond van de bankrekening van gefailleerde zouden zijn overgemaakt naar de levenspartner, (2) een vordering tot betaling van de koopprijs voor een auto die door gefailleerde aan haar overgedragen is en (3) een vordering uit ongerechtvaardigde verrijking, doordat de gefailleerde volgens de curator de kosten voor een grote verbouwing van haar woonhuis heeft gedragen.

(c) Tegen de dochter van de middellijk bestuurder: een vordering tot restitutie van onverschuldigde betalingen (art. 6:203 BW) ter grootte van (in totaal) € 88.700, bestaande uit betalingen van klanten van gefailleerde die op de bankrekening van de dochter zijn ontvangen. Subsidiair: vergoeding van dit bedrag ex artikel 6:162 BW, omdat de betreffende klantbetalingen onrechtmatig aan het vermogen van de gefailleerde zijn onttrokken.

(d) Tegen de zoon van de middellijk bestuurder: een vordering tot restitutie van onverschuldigde betalingen tot een bedrag van (in totaal) € 62.797,82, bestaande uit bankoverboekingen waar geen grondslag/documentatie voor werd aangetroffen in de boekhouding van gefailleerde. Daarnaast een vordering van € 119.500 uit hoofde van ongerechtvaardigde verrijking, wegens vermoedens dat het huis van de zoon is verbeterd op kosten van gefailleerde (onderbouwd met foto's van verbeteringen aan het huis).

### **Verstek tegen de bestuurder**

De middellijk bestuurder woont op het moment van dagvaarding in Italië. Hij verschijnt niet in het geding. Ook de rechtspersoon-bestuurder verschijnt niet in het geding. De rechtbank onderzoekt ambtshalve of aan de betekeningsvereisten voor deze gedaagden is voldaan. Uit het vonnis lijkt te volgen dat er geen schriftelijk bewijs van het afgeleverd-zijn van de dagvaarding in Italië beschikbaar was, maar dat de rechtbank op basis van een verklaring van de Nederlandse deurwaarder – die luidt dat de dagvaarding zekerheidshalve zowel conform Verordening (EU) 2020/1784 via de ‘ontvangende instantie’ als via DHL aan de gedaagden is verstuurd – toch tot verstekverlening overgaat.

Het gevolg is dat de vorderingen tegen de rechtspersoon-bestuurder en de middellijk bestuurder van de gefailleerde toegewezen worden, omdat de rechtbank bij het ontbreken van een betwisting de volgende feiten als vaststaand aanneemt en op basis daarvan de vorderingen haar niet onrechtmatig of ongegrond voorkomen: (1) een groot deel van de bankmutaties over de periode 14 maart 2019 (datum oprichting gefailleerde) tot en met 13 december 2021 (datum faillissement) zijn niet in de administratie verantwoord; (2) de Belastingdienst is tot het oordeel gekomen dat de administratie niet op orde was; (3) er is op meerdere manieren geld onttrokken aan de boedel van de gefailleerde door klanten te laten betalen op de privérekeningen van de bestuurder en zijn dochter. Dat heeft de FIOD ook geconstateerd; (4) veel klanten die kozijnen hadden besteld en betaald, hebben deze nooit gekregen, terwijl deze daarvoor veelal een lening hadden afgesloten, welk leningsbedrag SVn direct overmaakte aan de gefailleerde; (5) er is in twee jaar een forse schuldenlast van meer dan € 2 miljoen opgebouwd; (6) er is een opvallend groot aantal uitgaven gedaan waarvan niet duidelijk is of dit zakelijke uitgaven ten behoeve van de vennootschap betreffen of privé-uitgaven ten behoeve van de bestuurder, zijn levenspartner of hun naasten in privé (7) er is binnen de geldende maximumtermijn voor het deponeren van een jaarrekening geen jaarrekening gedeponerd.

### **De vorderingen tegen de levenspartner**

De levenspartner van de middellijk bestuurder voert verweer. Zij betwist dat zij feitelijk beleidsbepaler was. De rechtbank overweegt dat de enkele functietitel bedrijfsleider of directeur niet impliceert dat sprake is van feitelijk beleidsbepalen ‘als ware hij bestuurder’ als bedoeld in artikel 2:248 lid 7 BW. Of zich een situatie voordoet als bedoeld in artikel 2:248 lid 7 BW moet worden afgemeten aan de concrete feiten en omstandigheden van het geval.

In dit geval heeft de gedaagde verklaringen in het geding gebracht over haar feitelijke rol en bezigheden in de onderneming. Uit die verklaringen volgt dat zij zich bezighield met de administratie, het opstellen van verkoopfacturen en personeelszaken. Dat duidt naar het oordeel van de rechtbank niet op bepalen van het beleid als ware zij bestuurder, maar op een

rol als gewone werknemer. De vorderingen gebaseerd op artikel 2:248 lid 7 BW worden daarom afgewezen.

Ten aanzien van de vorderingen uit hoofde van onverschuldigde betaling stelt de rechtbank voorop dat op de curator de stelplicht (en bij betwisting: bewijslast) rust ten aanzien van het onverschuldigd-zijn van de overboekingen. Voor overboekingen tot een bedrag van € 8.745 betwist gedaagde dat het om onverschuldigde bedragen ging, door aan te voeren dat zij privé uitgaven voorschoot voor gefailleerde en de overboekingen aan haar dus terugbetalingen daarvan waren. De gedaagde verwijst daarbij naar de omschrijvingen van de overboekingen. Ten aanzien van een post van € 5.000 voert de gedaagde aan dat dit een lening was voor een persoonlijke betaalverplichting van de gedaagde, maar dat zij die reeds in contanten heeft terugbetaald aan de gefailleerde vennootschap.

In het licht van de betwisting van de onverschuldigdheid van de overboekingen tot een bedrag van € 8.745 komt de rechtbank tot het oordeel dat daarvan onvoldoende is gesteld of gebleken dat deze inderdaad op grond van artikel 6:203 BW terugbetaald moeten worden. Voor de post van € 5.000 valt dat anders uit: daarvan heeft de gedaagde immers in beginsel erkend dat deze terugbetaald moest worden. Haar stelling dat ze dat reeds heeft gedaan is een bevrijdend verweer. Dat betekent dat het op de weg van de gedaagde lag om een onderbouwing te geven – iets waaruit blijkt dat zij het bedrag daadwerkelijk al heeft terugbetaald. Dat is niet voorhanden. De rechtbank geeft de gedaagde ook geen gelegenheid om alsnog bewijs aan te leveren; wat de gedaagde over de terugbetaling van het bedrag naar voren heeft gebracht haalt de drempel van de stelplicht niet.

Iets soortgelijks gebeurt ten aanzien van de gevorderde koopprijs van € 10.000 voor de auto die aan de levenspartner van de middellijk bestuurder verkocht is. De gedaagde betwist niet dat de auto voor dat bedrag aan haar verkocht is, maar ze stelt dat ze de koopprijs al contant heeft betaald. Ze legt ter onderbouwing een factuur voor die koopprijs over, waar met de hand op geschreven staat ‘voldaan per kas’ met de handtekening van de vader van de gedaagde erbij. De rechtbank overweegt dat uit zo’n notitie met de handtekening van de vader van gedaagde – die niet bevoegd was om namens de gefailleerde rechtshandelingen te verrichten c.q. betalingen aan te nemen of kwijting te verlenen – niet blijkt dat de koopprijs voor de auto al is voldaan. Nu het een bevrijdend verweer betreft, ligt het bewijsrisico bij de gedaagde. Zij wordt dus veroordeeld om de koopprijs voor de auto aan de curator te betalen.

De vordering uit ongerechtvaardigde verrijking wordt niet toegewezen. De curator kon ten aanzien van de meeste facturen die volgens hem betrekking hadden op de verbouwing van het woonhuis niet aantonen dat dit daadwerkelijk zo was. Van twee facturen (van een keukenleverancier en voor een toilet) erkende gedaagde dat die op haar woonhuis zagen,

maar zij betwistte dat dit tot een vermogensrechtelijke verrijking van haarzelf had geleid. De rechtbank volgt de gedaagde in haar argument dat het niet altijd zo is dat de waarde van de woning stijgt door een aanpassing van de keuken en het toilet. Het had op de weg van de curator gelegen om aan te tonen dat de waarde van de woning door die aanpassingen daadwerkelijk is gestegen. Nu de curator dat niet heeft gedaan, maar alleen – ook volgens zijn eigen stellingen – een (eigen) ‘inschatting’ heeft gegeven van de (algehele) waardestijging van de woning, kan de rechtbank niet vaststellen dat er daadwerkelijk verrijking heeft plaatsgevonden.

### **De vorderingen tegen de dochter**

Uit het onderzoek van de FIOD is gebleken dat de bestuurder van de gefailleerde op enig moment aan klanten heeft gevraagd om niet op de bankrekening van de gefailleerde te betalen, maar op de bankrekening van zijn – op dat moment: minderjarige – dochter. Zo is tot een bedrag van € 88.700 aan betalingen waartoe de gefailleerde gerechtigd was op de bankrekening van de dochter terechtgekomen. De curator vordert dit bedrag van de dochter, allereerst op grond van artikel 6:203 BW (onverschuldigde betaling). Deze vordering van de curator wordt afgewezen, omdat het niet om betalingen van de gefailleerde aan de dochter ging. Het waren immers de *klanten* die rechtstreeks op de bankrekening van de dochter betaalden.

De curator vordert bij wijze van subsidiaire grondslag dat de dochter de van de klanten ontvangen betalingen ex artikel 6:162 BW moet vergoeden, omdat deze onrechtmatig aan het vermogen van de gefailleerde zijn onttrokken. De rechtbank overweegt dat het wel onrechtmatig was om de betalingen om te leiden, maar dat is dan een onrechtmatige daad van de (middellijk) bestuurder en niet van diens dochter.

De curator heeft ter zitting nog aangevoerd dat er ook een bedrag van € 4.498 rechtstreeks van de bankrekening van de gefailleerde naar de bankrekening van de dochter is overgeboekt, maar hij heeft daar geen vordering aan gekoppeld. De rechtbank kan daar in het licht van artikel 23 Rv dus niets mee doen.

### **De vorderingen tegen de zoon**

De zoon van de middellijk bestuurder houdt zich in de vorm van een eenmanszaak bezig met installatie van kozijnen en dakkapellen, net als de gefailleerde. Er zijn in de periode 2020/2021 diverse bankoverboekingen gedaan van de rekening van de gefailleerde naar de rekening van de (onderneming van de) zoon. De curator vordert terugbetaling van overboekingen aan de zoon tot een bedrag van € 62.797,82 omdat in de boekhouding van de gefailleerde – hoewel de omschrijvingen bij de overboekingen spreken van ‘huur’ en lijken te duiden op ‘voorgeschoten

materiaal' – geen onderliggende stukken zijn aangetroffen die een rechtsgrondslag voor de overboekingen aantonen.

De zoon heeft een huurovereenkomst in het geding gebracht, waarin staat dat de gefailleerde een kantoorruimte van hem huurt voor een maandbedrag dat overeenstemt met de bedragen die onder de omschrijving 'huur' naar de zoon zijn overgeboekt.

De curator heeft de rechtsgeldigheid van de betreffende huurovereenkomst betwist, maar de rechtbank overweegt dat de curator die betwisting niet nader heeft gespecificeerd en daar evenmin een rechtsgevolg aan heeft verbonden. De curator heeft zich in dit kader bijvoorbeeld niet beroepen op (buitengerechtelijke) vernietiging van de huurovereenkomst. De rechtbank overweegt dat het enkele feit dat de curator de huurovereenkomst *in twijfel trekt* omdat hij deze niet heeft aangetroffen in de administratie en dat het *ogenschijnlijk* het model van een huurovereenkomst woonruimte (in plaats van kantoorruimte) betreft, onvoldoende is om te concluderen dat de bedragen met omschrijving 'huur' onverschuldigd zijn betaald. De rechtbank gaat uit van het bestaan en de rechtsgeldigheid van de huurovereenkomst, zodat de met 'huur' omschreven overboekingen niet onverschuldigd zijn betaald.

Ten aanzien van enkele andere betalingen heeft de zoon aangevoerd dat hij de gefailleerde enkele keren heeft 'geholpen' en dat de betalingen daar een onkostenvergoeding (waaronder vergoeding voor brandstofkosten voor zijn werkbus) voor waren. Voor nog weer andere betalingen heeft de zoon facturen overgelegd van zijn onderneming aan de gefailleerde. De rechtbank constateert dat deze stellingen en onderbouwingen van de zoon overeenstemmen met de omschrijvingen bij de overboekingen, zoals de curator die heeft aangevoerd in de dagvaarding. De rechtbank komt tot de conclusie dat ook van deze betalingen dus niet is gebleken dat ze onverschuldigd waren.

### **'Wrang'**

De rechtbank merkt ten overvloede op dat het wrang is voor de curator als hij, wegens het ontbreken van een deugdelijke boekhouding, de door de zoon aangevoerde rechtsgronden voor de betalingen niet kan toetsen aan de administratie van de gefailleerde. Het ontbreken van een deugdelijke boekhouding bij de gefailleerde kan echter niet op de zoon van de middellijk bestuurder worden afgewenteld. Anders gezegd: het feit dat de administratie van de gefailleerde gemankeerd is, leidt niet tot een andere bewijslastverdeling ten opzichte van de zoon. Het blijft op de weg van de curator liggen om (bij betwisting) het onverschuldigd zijn van betalingen aan te tonen. Het enkele feit dat de curator in de – volgens eigen zeggen van de curator: onvolledige – administratie van de gefailleerde geen bewijs heeft aangetroffen van de verschuldigdheid daarvan, is daarvoor niet voldoende. Daarbij neemt de rechtbank mede in

aanmerking dat de zoon ter zitting onweersproken heeft gesteld dat de curator ook niet bij de zoon om overlegging van onderliggende stukken voor de betalingen heeft gevraagd, alvorens zijn vorderingen tegen de zoon in te stellen.

Ook tegenover de zoon heeft de curator een vordering uit ongerechtvaardigde verrijking ingesteld wegens vermoedens dat zijn huis op kosten van de gefailleerde ingrijpend is verbouwd en verbeterd. Net als bij de soortgelijke vordering tegen de levenspartner van de middellijk bestuurder stuit deze vordering af op gebrek aan bewijs dat de gefailleerde daadwerkelijk heeft betaald voor verbeteringen aan het huis (er is geen verarming aan de zijde van gefailleerde vast komen staan) en het feit dat de vermeende waardestijging van het huis van de zoon slechts een 'inschatting' van de curator is (geen verrijking van de zoon gebleken).

### **Proceskosten**

Nu de vorderingen tegen de rechtspersoon-bestuurder en de middellijk bestuurder (bij verstek) integraal zijn toegewezen, worden zij in de proceskosten van de curator veroordeeld. Ten aanzien van de andere gedaagden ziet de rechtbank in de uitkomst van de procedure aanleiding om te bepalen dat iedere partij de eigen kosten moet dragen.

### **Reconventie: opheffing beslagen**

De curator had ten laste van de levenspartner, de dochter en de zoon conservatoir beslag gelegd. Zij hebben in reconventie opheffing van de beslagen gevorderd. Omdat de levenspartner in conventie is veroordeeld om bedragen van € 5.000 en € 10.000 aan de curator te betalen, wordt het ten laste van haar gelegde beslag niet opgeheven. Omdat de vorderingen tegen de dochter en de zoon volledig zijn afgewezen, worden de ten laste van hen gelegde beslagen wel opgeheven.

### **Wenk**

De hierboven samengevatte uitspraak bevat enkele voor de hand liggende, maar toch altijd weer leerzame, expliciete toepassingen van de regels omtrent bewijslast en bewijsrisico in de civiele procedure. Tegenover de *bestuurder* van een gefailleerde vennootschap mag het feit dat de administratie de rechtsgrond voor uitgaande betalingen niet inzichtelijk maakt via artikel 2:248 lid 2 BW (jo. art. 2:10 BW) een krachtig argument voor aansprakelijkheid zijn; tegenover de derden die deze betalingen hebben ontvangen is het enkele feit dat de curator in het duister tast niet zomaar genoeg.

Ook in de staart van deze uitspraak zat nog wat procesrechtelijk venijn voor de curator.

De gedaagden ten laste van wie conservatoir beslag was gelegd, vorderden opheffing van die

beslagen. De rechtbank wijst de opheffing van de conservatoire beslagen ten laste van de dochter en de zoon van de middellijke bestuurder toe en maakt daar bijzonder weinig woorden aan vuil. Het enkele feit dat de vorderingen tegen hen in conventie zijn afgewezen, is volgens de rechtbank voldoende grond voor opheffing: *‘Nu de vorderingen in conventie jegens [partij B 4] en [partij B 5] worden afgewezen dienen de door de curator ten laste van hen gelegde conservatoire beslagen te worden opgeheven.’*

In het licht van HR 30 juni 2006, ECLI:NL:HR:2006:AV1559, r.o. 3.6 en 3.7 en HR 17 april 2015, ECLI:NL:HR:2015:1074, r.o. 3.8 is dat nogal kort door de bocht. De enkele afwijzing van de vordering waarvoor beslag is gelegd in eerste aanleg, impliceert nog niet dat vaststaat dat het vorderingsrecht ‘ondeugdelijk’ is in de zin van artikel 705 lid 2 Rv. Zoals door de Hoge Raad in de voornoemde arresten werd herhaald, dient bij een vordering tot opheffing van een conservatoir beslag *‘in aanmerking te worden genomen dat een conservatoir beslag naar zijn aard ertoe strekt om te waarborgen dat, zo een vooralsnog niet vaststaande vordering in de hoofdzaak wordt toegewezen, verhaal mogelijk zal zijn, terwijl de beslaglegger bij afwijzing van de vordering voor de door het beslag ontstane schade zal kunnen worden aangesproken’* (HR 14 juni 1996, NJ 1997, 481). Die strekking van het conservatoire beslag blijft bestaan, ook als de vordering waarvoor het beslag is gelegd in eerste aanleg (maar nog niet met kracht van gewijsde) is afgewezen. Als de eiser in hoger beroep gaat tegen de afwijzing van de vordering, bestaat immers nog steeds hetzelfde belang bij het veiligstellen van verhaal voor het geval het hoger beroep slaagt. Het feit dat de vordering waarvoor beslag is gelegd in eerste aanleg is afgewezen is wel een punt dat in aanmerking genomen moet worden bij de vraag of (leggen dan wel handhaven van) een conservatoir beslag aanvaardbaar is, maar het is niet zonder meer doorslaggevend (vergelijk ook HR 3 april 2020, ECLI:NL:HR:2020:599).

Als de rechter de opheffing van een beslag uitspreekt, heeft dat het tenietgaan van het beslag tot gevolg, zonder dat daar nog een tenuitvoerleggingshandeling voor nodig is. De uitgesproken opheffing van een beslag krijgt echter in beginsel pas zijn effect als de uitspraak in kracht van gewijsde gaat, *tenzij* de beslissing tot opheffing van het beslag uitvoerbaar bij voorraad wordt verklaard: HR 20 januari 1995, ECLI:NL:HR:1995:CZ1619 (*Smokehouse/Culimer*), r.o. 3.2.

In de hierboven samengevatte zaak wordt de opheffing van de beslagen in reconventie niet alleen uitgesproken op de *enkele* grond dat de vorderingen in conventie zijn afgewezen, maar die beslissing wordt ook uitvoerbaar bij voorraad verklaard zonder dat daar enig woord aan wordt gewijd in het lichaam van het vonnis. Het lijkt erop dat de curator noch tegen de opheffing, noch tegen de uitvoerbaarheid bij voorraad daarvan verweer heeft gevoerd en de rechtbank aldus ruimte heeft gelaten om de korte doorsteek te nemen. Het is gissen of de curator op voorhand al wist dat hij tegen een afwijzend vonnis niet in hoger beroep zou willen

gaan, of dat hij überhaupt geen rekening hield met de mogelijkheid dat zijn vorderingen in conventie afgewezen zouden kunnen worden. Wat daar ook van zij: een curator die zijn opties open wil houden, doet er goed aan om verweer te voeren tegen een vordering tot opheffing van het conservatoire beslag, of toch *in ieder geval* tegen de uitvoerbaarheid-bij-voorraad daarvan. Een gemotiveerd verweer zou de rechtbank gedwongen hebben om het belang bij bescherming van verhaal in geval van hoger beroep af te wegen tegen de feitelijke bezwaarlijkheid van de beslagen.

*I.F.M. Lakwijk, september 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Overijssel

**Datum uitspraak:** 10-09-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBOVE:2025:5605

**Zaaknummer:** C/08/318090 / HA ZA 24-297

**Rechters:** Marsman

**Advocaten:** N.J.H. Leferink en E. Nijhoff

**Wetsartikelen:** 6:203 BW, 6:212 BW, 6:162 BW, 2:248 BW, 121 lid 1 Rv, 139 Rv en 23 Rv

## RECHTSPRAAK

### Smart CJM B.V.

***De rechtbank had Smart CJM B.V. ('Smart') niet failliet verklaard, omdat Smart geen baten zou hebben. In hoger beroep stelt Smart dat zij wel baten heeft, waaronder een vordering uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid tegen haar voormalige bestuurder en minderheidsaandeelhouder. Het hof spreekt alsnog het faillissement uit.***

De eigen aangifte tot faillietverklaring van Smart CJM B.V. ('Smart') is door de rechtbank Den Haag afgewezen, omdat Smart geen baten zou hebben. De gemachtigde van Smart zou dit ter zitting hebben bevestigd. Smart heeft hoger beroep ingesteld tegen de afwijzing van de rechtbank. Smart stelt dat haar voormalige bestuurder en minderheidsaandeelhouder In Equitem Holding B.V. eigenhandig en zonder toestemming van de medeaandeelhouder Smart Ventures GmbH gelden heeft onttrokken aan Smart. Hierdoor kon Smart niet meer aan haar betalingsverplichtingen voldoen en was zij genoodzaakt haar faillissement aan te vragen. Smart beschikt mede daarom wel degelijk over baten, waaronder een (bestuurdersaansprakelijkheids)vordering op In Equitem Holding. Daarnaast is Smart eigenaar van hardware met een marktwaarde van € 60.000 en heeft zij contracten met klanten waaruit structurele inkomsten worden gegenereerd.

Het hof oordeelt dat, gelet op wat Smart heeft aangevoerd, er (potentiële) baten zijn die een reële waarde vertegenwoordigen. Deze baten kunnen bijdragen aan het betalen van de faillissementskosten en het doen van een uitkering aan de schuldeisers. Smart heeft daarom geen misbruik gemaakt van haar bevoegdheid het faillissement aan te vragen. Het hof spreekt alsnog het faillissement van Smart uit.

*H.J. de Kloe, september 2025*

**Instantie:** Gerechtshof Den Haag

**Datum uitspraak:** 09-09-2025

**ECLI:** ECLI:NL:GHDHA:2025:1774

**Zaaknummer:** 200.357.545/01

**Rechters:** R.S. van Coevorden, R.G.C. Veneman en R.J. van Galen

**Advocaten:** B. Santen

**Wetsartikelen:** 9 Fw

## RECHTSPRAAK

### **Bestuurders kunnen zich niet disculperen voor aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW**

***De bestuurders die in de procedure zijn verschenen, voeren aan dat zij slechts kort bestuurder zijn geweest en niet betrokken werden bij de besluitvorming. De rechtbank oordeelt dat de periode dat een bestuurder in functie is geweest, niet van belang is bij de beoordeling of een bestuurder zich kan disculperen. Het gaat erom of in die periode het onbehoorlijk bestuur aan hem te wijten was én of hij maatregelen trof om de nadelige gevolgen van het onbehoorlijk bestuur af te wenden. Of en hoe een bestuurder bij de besluitvorming is betrokken is ook niet relevant. Het beroep op disculpatie slaagt daarom niet.***

In deze procedure draait het om de aansprakelijkstelling van het bestuur van een bouwonderneming door de curator van die bouwonderneming. De curator heeft het bestuur aangesproken op grond van artikel 2:248 BW; volgens de curator is er sprake van schending van de administratieplicht en daarmee sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Twee van de vier aangesproken bestuurders zijn in het geding verschenen en voeren verweer. Ten tijde van de uitspraak van het faillissement van de bouwonderneming waren zij reeds uitgetreden als bestuurder. Zij voeren geen verweer tegen het standpunt van de curator dat de administratieplicht zou zijn geschonden. De bestuurders beroepen zich op artikel 2:248 lid 3 BW. Deze bepaling geeft een disculpatiegrond voor bestuurders die kunnen bewijzen dat de onbehoorlijke taakvervulling als gevolg waarvan het bestuur aansprakelijk is voor het tekort in het faillissement niet aan hen te wijten is én dat zij hebben getracht maatregelen te treffen om de gevolgen van het onbehoorlijk bestuur te voorkomen.

De eerste verschenen bestuurder stelt dat niet vaststaat dat het boedeltekort is veroorzaakt in de periode dat hij bestuurder was, dat zijn medebestuurders hem niet betrokken bij de besluitvorming en dat hij maar vijf maanden bestuurder was. De bestuurder slaagt niet in zijn beroep op artikel 2:248 lid 3 BW. Hij heeft namelijk niets gesteld over eventuele maatregelen die hij zou hebben getroffen om de consequenties van het onbehoorlijk bestuur af te wenden.

Verder oordeelt de rechtbank nog dat de periode dat een bestuurder in functie is geweest, niet van belang is bij de beoordeling of een bestuurder zich kan disculperen. Het gaat erom of in die periode het onbehoorlijk bestuur aan hem te wijten was én of hij maatregelen trof om de gevolgen van onbehoorlijk bestuur af te wenden. Of en hoe een bestuurder bij de besluitvorming is betrokken is niet relevant.

De tweede bestuurder weet zich ook niet te disculperen. Ook voor deze bestuurder overweegt de rechtbank dat de duur van het bestuurderschap niet relevant is, maar wat tijdens het bestuurderschap heeft plaatsgevonden. Het uittreden als bestuurder is in dit kader dus niet relevant. De acties ná zijn uittreden leggen ook geen gewicht in de schaal.

Alle aangesproken bestuurders zijn daarmee volgens de rechtbank aansprakelijk voor het tekort in het faillissement van de bouwonderneming en worden veroordeeld tot een betaling van een voorschot ter hoogte van € 150.000.

*W.T.N. Vlasveld, september 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Overijssel

**Datum uitspraak:** 10-09-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBOVE:2025:5519

**Zaaknummer:** C/08/327179 / HA ZA 25-7

**Rechters:** J.M. Marsman

**Advocaten:** F. Kolkman en H.G.M. van Zutphen

**Wetsartikelen:** 2:10 BW en 2:248 BW

## RECHTSPRAAK

### **Bevoegdheidsincident vorderingen ontslagen bestuurder**

***Een ontslagen bestuurder vordert betaling van achterstallig loon en niet-uitbetaalde inflatiecorrecties. Eiser heeft de stelling van gedaagde dat eiser statutair bestuurder was onvoldoende gemotiveerd betwist. Op grond van artikel 2:241 BW moet daarom niet de kantonrechter maar de rechtbank kennisnemen van de vordering van eiser. De omstandigheid dat eiser inmiddels door de algemene aandeelhoudersvergadering is ontslagen als statutair bestuurder, leidt niet tot een ander oordeel. Uit de rechtspraak volgt namelijk dat de rechtbank nog steeds kennisneemt van dergelijke vorderingen wanneer het ontslagbesluit van de algemene aandeelhoudersvergadering wel de hoedanigheid van bestuurder, maar niet de arbeidsovereenkomst heeft doen eindigen. Dit kan anders zijn indien de arbeidsovereenkomst na de beëindiging van het statutair bestuurderschap wordt voortgezet en de rechtens relevante band tussen het bestuurderschap en de arbeidsovereenkomst verloren gaat, maar daarvan is in dit geval niet gebleken.***

#### **Feiten**

Eiser ('de Bestuurder') is op 15 juni 2021 in dienst getreden bij gedaagde ('de Vennootschap'). Op 31 januari 2023 heeft de Bestuurder zich ziek gemeld. De Vennootschap heeft met toestemming van het UWV de arbeidsovereenkomst met de Bestuurder per 7 maart 2025 opgezegd. De Bestuurder eist in deze procedure dat de Vennootschap wordt veroordeeld om aan hem onder meer achterstallig loon en niet-uitbetaalde inflatiecorrecties te betalen. De Vennootschap stelt daartoe dat hij op grond van zijn arbeidsovereenkomst gedurende het eerste ziektejaar recht had op doorbetaling van 100% van zijn loon. Volgens de Bestuurder heeft de Vennootschap hem tijdens het eerste ziektejaar slechts 70% van zijn loon betaald. De Vennootschap stelt zich op het standpunt dat de Bestuurder statutair bestuurder was en dat

daarom de rechtbank – en niet de kantonrechter – de zaak moet behandelen.

### **Oordeel**

De kantonrechter oordeelt als volgt. Tussen partijen is in geschil of de Bestuurder statutair bestuurder was. Om het statutair bestuurderschap te kunnen aannemen, moet aan twee voorwaarden zijn voldaan: 1) er moet een geldig benoemingsbesluit zijn, en 2) de bestuurder moet de benoeming tot statutair bestuurder (expliciet of impliciet) hebben aanvaard. Aan de eerste voorwaarde is voldaan. Blijkens een besluit van de aandeelhoudersvergadering van 1 juli 2021 is de Bestuurder namelijk benoemd tot ‘managing director’, hetgeen begrepen moet worden als ‘statutair bestuurder’. De Bestuurder is vervolgens per 2 juli 2021 als bestuurder ingeschreven in het handelsregister. Met betrekking tot de tweede voorwaarde is het volgende van belang. De Bestuurder was bekend met en heeft meegewerkt aan zijn inschrijving als bestuurder in het handelsregister. Hij heeft toen immers een kopie van zijn paspoort overgelegd. Verder staat zijn handtekening op het inschrijvingsformulier voor het handelsregister. Ook heeft hij op 5 juli 2021 een uittreksel van het handelsregister, waarin hij inmiddels als statutair bestuurder was ingeschreven, toegestuurd gekregen. Uit deze feiten en omstandigheden leidt de kantonrechter af dat de Bestuurder bekend was met zijn benoeming tot statutair bestuurder en die heeft aanvaard. Dat in de arbeidsovereenkomst geen vermelding van het statutair bestuurderschap is gemaakt, is onvoldoende om te oordelen dat de Bestuurder geen statutair bestuurder was. Het voorgaande brengt mee dat op grond van artikel 2:241 BW niet de kantonrechter maar de rechtbank kennis moet nemen van de vordering van de Bestuurder. De zaak wordt verwezen naar het team Handel en Haven van de rechtbank.

*Redactie, oktober 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 22-08-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBROT:2025:10961

**Zaaknummer:** 11441463 CV EXPL 24-31323

**Rechters:** A.M. van Kalmthout

**Advocaten:** H.J. van Amerongen, F.C. van Uden en J.N. Thiel

**Wetsartikelen:** 2:241 BW

## RECHTSPRAAK

### Ontslag stichtingsbestuurder door RvT

***Een statutair bestuurder wordt zowel vennootschapsrechtelijk als arbeidsrechtelijk ontslagen door de raad van toezicht van een stichting. De arbeidsovereenkomst is rechtsgeldig beëindigd vanwege een verschil van inzicht, gecombineerd met disfunctioneren en een verstoorde arbeidsverhouding. De maximale cumulatievergoeding wordt toegekend.***

#### Feiten

Verzoeker ('de Bestuurder') werkte sinds 2001 op basis van een arbeidsovereenkomst als directeur bij verweerster ('de Stichting') en was sinds 2011 ook statutair bestuurder. Op 21 oktober 2024 heeft de raad van toezicht ('RvT') besloten om de Bestuurder te ontslaan als statutair bestuurder, waardoor ook zijn arbeidsovereenkomst is geëindigd. Volgens de Bestuurder was er geen redelijke grond voor het opzeggen van de arbeidsovereenkomst en kon hij ook nog herplaatst worden in een andere functie. Verder stelt hij dat de Stichting ernstig verwijtbaar heeft gehandeld door hem toch te ontslaan. Hij vraagt de rechtbank om dat voor recht te verklaren. Hij verzoekt de Stichting te veroordelen om aan hem een billijke vergoeding te betalen. De Stichting is het niet eens met de verzoeken en vraagt de rechtbank om die af te wijzen. Zij stelt dat zij de arbeidsovereenkomst kon opzeggen, omdat sprake is van in de eerste plaats de h-grond (overige omstandigheden), in de tweede plaats de g-grond (verstoorde arbeidsverhouding), in de derde plaats de d-grond (disfunctioneren) en in de vierde plaats de i-grond (cumulatiegrond).

#### Oordeel

De rechtbank oordeelt dat de Stichting een redelijke grond had voor het opzeggen van de arbeidsovereenkomst. De rechtbank is het met de Stichting eens dat zij de arbeidsovereenkomst kon opzeggen in oktober 2024 omdat er sprake is van een combinatie van omstandigheden die in de wet zijn genoemd waardoor van haar redelijkerwijze niet gevergd kan worden de arbeidsovereenkomst voort te zetten (i-grond).

Er bestond voor een deel een verschil van inzicht tussen de Bestuurder en de RvT. De Bestuurder is het voor een deel niet eens met de wensen van de RvT. Kort gezegd vindt hij dat de RvT zich onnodig formeel opstelt en onvoldoende oog heeft voor de praktijk van alledag. Dat verschil van inzicht zorgt voor wrijving in de samenwerking. Weliswaar wil de Bestuurder aan de wensen van de RvT voldoen, maar hij heeft meermaals sterk uitgesproken dat hij het eigenlijk anders ziet. Dat maakt de samenwerking moeilijk. Wat de samenwerking nog moeilijker maakt, is dat de Bestuurder voor het deel waarover hij het wel eens is met de RvT onvoldoende functioneert. Hij zegt namelijk wel dat hij het eens is met de RvT, maar hij laat dat nog onvoldoende in de praktijk zien. De plannen laten lang op zich wachten en de Bestuurder kan zich maar moeilijk losmaken van de praktijk van alledag. Als daarbij in aanmerking wordt genomen dat de verhoudingen tussen de RvT en de Bestuurder enigszins verstoord zijn, dan oordeelt de rechtbank dat alles samen genomen in redelijkheid van de Stichting niet gevegd kan worden de arbeidsovereenkomst te laten voortduren. Met die gespannen verhoudingen vormen het verschil van inzicht enerzijds en het disfunctioneren anderzijds onvoldoende basis om verder te gaan met de Bestuurder als bestuurder.

De rechtbank oordeelt dat deze combinatie van omstandigheden meebrengt dat voortzetting van het dienstverband in redelijkheid niet van de Stichting gevraagd kon worden. De Stichting kon op basis van deze grond de arbeidsovereenkomst dus opzeggen in oktober 2024. De Stichting heeft zodoende ook niet ernstig verwijtbaar gehandeld en hoeft daarom geen billijke vergoeding te betalen. De rechtbank kent aan de Bestuurder wel de maximale cumulatievergoeding toe. Naar het oordeel van de rechtbank is er geen aanleiding om die vergoeding op een lager bedrag vast te stellen, mede gezien het langdurige dienstverband van de Bestuurder en het feit dat tot 2022 de toenmalige RvT geen klachten heeft geuit over zijn functioneren. De Bestuurder heeft daarnaast onbetwist gesteld dat de Stichting er financieel heel goed voor staat. Aangezien de Bestuurder geruime tijd bestuurder is geweest, heeft hij hierin ook een belangrijke rol gehad. Hij heeft zelf onbetwist gesteld dat de Stichting in die periode een groei heeft doorgemaakt van 50%. Ook deze omstandigheid komt niet tot uitdrukking in de transitievergoeding, maar de rechtbank acht die wel van belang.

*Redactie, oktober 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Rotterdam

**Datum uitspraak:** 29-08-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBROT:2025:10935

**Zaaknummer:** 698480 HA RK 25-387

**Rechters:** W.J.J. Wetzels

**Advocaten:** P.R. Hendriks en P.J. de Waal

**Wetsartikelen:** 7:669 lid 3 onder i BW, 7:682 lid 3 BW en 7:682 lid 7 BW

## RECHTSPRAAK

### Oproep AvA in strijd met artikel 2:8 BW

***In deze zaak gaat het om de vraag of eiseres als aandeelhouder op juiste wijze is opgeroepen voor de AvA door gedaagden. De rechtbank stelt vast dat de oproep per aangetekende brief – en daarmee conform de statuten – is verricht. In beginsel is daarmee de oproep geldig verricht. De eisen van zorgvuldigheid zoals deze voortvloeien uit de redelijkheid en billijkheid brengen echter in de gegeven omstandigheden mee dat gedaagden méér hadden moeten doen om na te gaan of eiseres de oproep daadwerkelijk had ontvangen. Een van deze omstandigheden betreft de oproepingswijze in het verleden: per e-mail.***

#### Feiten

Eiseres en Gedaagde 1 houden ieder de helft van de aandelen in een besloten vennootschap ('Gedaagde 2'). Gedaagde 2 exploiteert een eetcafé. Gedaagde 1 is momenteel enig bestuurder van Gedaagde 2.

De statuten van Gedaagde 2 bepalen dat aandeelhouders kunnen worden opgeroepen voor een AvA door middel van een oproepingsbrief, gericht aan het in het aandeelhoudersregister opgenomen adres. Oproeping kan ook geschieden per e-mail, mits een e-mailadres wordt opgegeven en vermeld in het aandeelhoudersregister.

In de praktijk wordt de AvA vaak ook (mede) per e-mail aangekondigd. Uit de notulen van de AvA van 2 mei 2023 blijkt dat de oproep alleen per mail gebeurde. In de oproepingsbrief voor de AvA van 15 mei 2023, in welke vergadering Eiseres uiteindelijk als bestuurder is ontslagen, staat dat de oproeping gebeurde aan twee fysieke adressen en twee e-mailadressen. Het eerste adres is het geregistreerde adres in het aandeelhoudersregister. Het tweede adres betreft het adres waar Eiseres daadwerkelijk woonde.

Sinds een verhuizing van Eiseres, ontstaat er voor Gedaagde 1 onduidelijkheid over de

contactgegevens van Eiseres. Voor de AvA van november 2024 stuurt Gedaagde 1 per aangetekende brief een oproep naar het nieuwe adres van Eiseres én het adres zoals geregistreerd in het aandeelhoudersregister.

Nadat deze brieven niet aankomen of worden opgehaald, wordt de AvA verplaatst naar december 2024 en de nieuwe oproep (alleen) per e-mail verzonden. Op deze mail reageert Eiseres (bij monde van haar advocaat) met vermelding van het juiste fysieke en e-mailadres. Vervolgens vindt de AvA plaats, waarin Eiseres tegen stemt ten aanzien van nagenoeg alle onderwerpen.

Op 31 maart 2025 ontvangt de advocaat van de Eiseres een e-mail van de advocaat van Gedaagden. Hierin staat dat er in februari en maart 2025 een AvA heeft plaatsgevonden. Gedaagde 1 heeft Eiseres voor deze AvA's opgeroepen per aangetekende brief, maar niet per e-mail. De aangetekende brieven zijn niet in ontvangst genomen en vervolgens ook niet opgehaald. PostNL heeft Gedaagde 1 hiervan op de hoogte gebracht. Op de AvA's is onder andere de jaarrekening goedgekeurd en de bezoldiging van Gedaagde 1 met terugwerkende kracht verhoogd.

### **Geschil en standpunten**

Eiseres vordert dat de uitvoering van de besluiten van de vergaderingen van de meest recente AvA's wordt verboden, althans, ongedaan wordt gemaakt. Zij stelt dat zij niet rechtsgeldig is opgeroepen. Daarvoor wijst Eiseres op het vaste gebruik om de oproep voor de AvA per e-mail te verzenden. Ook zouden Gedaagden door de communicatie van PostNL weten, of behoren te weten, dat de aangetekende post niet wordt ontvangen of opgehaald. Daarnaast zijn de besluiten in strijd met de redelijkheid en daarom vernietigbaar ex artikel 2:15 lid 1 sub a en b BW.

Gedaagden stellen daar tegenover dat zij correct hebben gehandeld. Eiseres is immers conform de wijze zoals beschreven in de statuten opgeroepen. In de statuten staat o.a. dat oproeping voor de AvA geschiedt per brief naar het in het aandeelhoudersregister vermelde adres. Dat is gebeurd. Slechts bij uitzondering is door Gedaagden de e-mail gebruikt, zoals het geval was bij de adresonduidelijkheid voorafgaand aan de AvA van december 2024, aldus Gedaagden. Het niet aannemen van aangetekende post of het niet lezen van berichten komt volgens Gedaagden geheel voor rekening en risico van Eiseres.

### **Oordeel**

De rechtbank stelt voorop dat de statuten voorschrijven dat aandeelhouders zowel per brief als per e-mail kunnen worden opgeroepen. Formeel was oproeping per aangetekende brief

dus voldoende. Toch slaagt het verweer van Gedaagden niet.

De voorzieningenrechter oordeelt dat Gedaagden in de gegeven omstandigheden niet hadden mogen volstaan met uitsluitend een oproep per aangetekende brief. Uit het verleden bleek immers dat Eiseres in eerdere gevallen steeds (mede) per e-mail werd uitgenodigd en dat de aangetekende post niet altijd werd ontvangen en opgehaald. Het lag daarom op de weg van Gedaagden om zekerheidshalve ook per e-mail een oproep te verzenden of na te gaan of de brieven daadwerkelijk door Eiseres waren ontvangen. Dat zij dit hebben nagelaten, is in strijd met de eisen van zorgvuldigheid zoals deze voortvloeien uit de redelijkheid en billijkheid ex artikel 2:8 BW. De rechtbank verbiedt derhalve de uitvoering van de besluiten van de recente AvA's en Gedaagden moeten reeds verrichte uitvoering van de besluiten ongedaan maken.

*R.G.J. van den Nieuwenhuijsen, september 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Amsterdam

**Datum uitspraak:** 04-06-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBAMS:2025:3724

**Zaaknummer:** C/13/768121 / KG ZA 25-301 MdV/KH

**Rechters:** W.M. de Vries

**Advocaten:** J. Bruinsma, A.M.A. Ratering en V.M. Besters

**Wetsartikelen:** 2:8 BW, 2:15 BW en 2:223 BW

## RECHTSPRAAK

### Een zussenruzie in het familiebedrijf

***Een zus verzoekt het ontslag van een van haar zussen als bestuurder van twee familiestichtingen en desbetreffende zus te vervangen door hun vader en een andere zus. De rechtbank Midden-Nederland treft een voorlopige voorziening en schorst de verwerende zus als bestuurder. Er wordt een onafhankelijke tijdelijk bestuurder benoemd met beslissende stem en zelfstandige vertegenwoordigingsbevoegdheid. De onafhankelijk bestuurder krijgt de opdracht om onderzoek te doen naar het beleid en de gang van zaken binnen de stichtingen en de gelieerde vennootschappen, met bijzondere aandacht voor de structuur, vermogensinbreng/-uitstroom, inclusief een groot bedrag aan aangekochte gouden munten, en mogelijke onrechtmatige doeleinden zoals benadeling van schuldeisers.***

#### Partijen

Verzoekende partij ('Zus 1') en verwerende partij ('Zus 2') zijn zussen en samen bestuurder van twee stichtingen. Belanghebbenden zijn hun vader ('Vader') en andere zus ('Zus 3').

#### Feiten

Stichting I is op 22 juli 2019 opgericht door Zus 2, die tot eind 2021 de enige bestuurder was. Zus 1 is per 1 december 2021 medebestuurder geworden. Stichting II werd op 29 september 2022 opgericht door Zus 1 en Zus 2, waarbij zij gezamenlijk als bestuur optraden. De stichtingen hebben in de basis hetzelfde statutaire doel, namelijk het beheren van familiebezittingen. Stichting II heeft ook het doel hypothecaire leningen te verstrekken. Beide stichtingen hebben belangen in werkmaatschappijen binnen de schoonmaakbranche. Stichting I houdt aandelen in meerdere bv's, waaronder [bedrijf 2] BV, [bedrijf 3] BV en [bedrijf 4] BV. Stichting II is enig aandeelhouder van [bedrijf 6] BV.

De verhouding tussen de zussen is sterk verslechterd. In maart 2023 schreef Zus 2 Zus 1 uit als bestuurder van Stichting I en wijzigde het adres naar haar privéadres. Deze wijzigingen zijn in kort geding teruggedraaid. Het is niet meer mogelijk gezamenlijk besluiten te nemen, er is geen financiële transparantie, en belangrijke documenten zoals jaarstukken ontbreken. Zus 2 weigert medewerking en transparantie te bieden, waaronder over de locatie van voor € 400.000–€ 500.000 aan aangekochte gouden munten, betaald met geld van Stichting I, maar niet als activa opgevoerd. Tevens is er een overboeking van € 29.463,96 gedaan naar de privérekening van Zus 2 zonder medeweten van Zus 1.

### **Stellingen partijen**

Zus 1 verwijt Zus 2 wanbeleid, uitsluiting van bestuurstaken, onrechtmatige onttrekkingen van geld, en het handelen in strijd met de statuten en wettelijke vereisten voor stichtingsbestuur. Zij verzoekt de rechter om Zus 2 te ontslaan als bestuurder van beide stichtingen en in haar plaats Vader en Zus 3 te benoemen.

Zus 2 betwist dit. Zij stelt dat Stichting I haar eigen project is, los van de familie, en dat de familie geen financiële inbreng heeft gehad. De gouden munten zijn volgens haar privé veiliggesteld uit veiligheidsredenen, maar ze weigert de locatie te noemen. Over de financiële gang van zaken geeft zij summiere en vaak tegenstrijdige verklaringen.

### **Oordeel rechtbank**

De rechtbank overweegt op basis van artikel 2:298 BW dat een bestuurder van een stichting kan worden ontslagen wegens taakverwaarlozing of andere gewichtige redenen. Daarbij kunnen voorlopige voorzieningen worden getroffen. De rechter baseert zich mede op analogieën met het enquêterecht.

De verklaringen van Zus 2 over de herkomst van het vermogen zijn ongeloofwaardig. Zo heeft zij in communicatie met ABN AMRO en in een pensioengeschil aantoonbaar onjuiste informatie gegeven. Waarschijnlijker is dat de structuur is opgezet om personeel van [bedrijf 1] BV (waar faillissementsdreiging speelde) over te hevelen en familievermogen veilig te stellen. Dat versterkt het vermoeden dat de huidige structuur niet door Zus 2 alleen is opgebouwd, maar mede gebaseerd is op familie-inbreng.

Er is sprake van ernstige onduidelijkheden over de vermogenspositie, financiële stromen, en met name over de gouden munten. De rechter acht het aannemelijk dat zonder nader onderzoek geen zorgvuldige beslissing over ontslag en benoemingen genomen kan worden.

*Voorlopige voorzieningen*

De rechtbank schorst Zus 2 als bestuurder van beide stichtingen. Daarnaast benoemt zij een onafhankelijke tijdelijk bestuurder met beslissende stem en zelfstandige vertegenwoordigingsbevoegdheid. Deze maatregelen mogen – indien nodig – afwijken van de statuten. De tijdelijk bestuurder krijgt tevens een onderzoeksopdracht naar:

1. de achtergrond van de oprichting en structuur van de stichtingen;
2. het handelen van bestuurders in overeenstemming met het doel van de stichtingen;
3. vermogensinbreng (familie, [bedrijf 1] BV) en uitstroom;
4. de locatie, waarde en rechtmatigheid rond de gouden munten;
5. mogelijke onrechtmatige motieven, zoals het onttrekken van vermogen aan verhaal door schuldeisers of belastingontduiking;
6. advies over het voortbestaan van de stichtingen gezien de vertrouwensbreuk.

Partijen moeten verplicht meewerken en volledige inzage geven, ook in de administratie van onderliggende vennootschappen. De kosten van het onderzoek komen voor rekening van de stichtingen, met afrekening conform het Recofa-tarief. Indien nodig mag (een deel van) het goud worden verkocht ter financiering.

#### *Conclusie*

De rechtbank schorst verweerster als bestuurder, benoemt een onafhankelijke tijdelijk bestuurder met onderzoeksopdracht en verplichting tot medewerking, en houdt de beslissing over het ontslag aan tot na het onderzoeksrapport.

*M.P. Bruintjes, september 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Midden-Nederland

**Datum uitspraak:** 04-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBMNE:2025:3238

**Zaaknummer:** C/16/587528 / HA RK 25-5

**Rechters:** N.A.J. Purcell

**Advocaten:** P.C. van As en J. Brakke

**Wetsartikelen:** 2:298 lid 1 BW en 2:298 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

## **Verzoek ontbinding beschermingsstichting Libra International**

***In deze uitspraak wordt een familiegeschil behandeld. Kort gezegd, een familiebedrijf verzoekt in het geding om de ontbinding van Stichting Continuïteit op grond van artikel 2:301 lid 1 sub b BW. Dit artikel bepaalt dat de rechtbank een stichting ontbindt op verzoek van een belanghebbende of het Openbaar Ministerie indien het doel van de stichting is bereikt of niet meer kan worden bereikt, en wijziging van het doel niet in aanmerking komt. De stichting heeft het doel de continuïteit te bevorderen van het familiebedrijf en de met haar verbonden vennootschappen. Volgens het familiebedrijf is de doelomschrijving van de stichting inmiddels een achterhaalde beschermingsconstructie van een rechtspersoon die tevens niet langer bestaat. Hierover is een verschil van mening ontstaan onder bestuurders van de stichting. In eerste aanleg is het verzoek tot ontbinding toegewezen. In hoger beroep wijst het hof vervolgens het verzoek tot ontbinding af. Het hof is namelijk van oordeel dat de stelling van het familiebedrijf dat de huidige algemene vergadering van het familiebedrijf niet de bescherming vereist waarin de stichting voorziet, voorbijgaat aan diens ruim omschreven doelstelling.***

### **Feiten**

De voorganger van Libra International B.V. ('Libra Oud') werd in 1959 opgericht door [naam 1] ('de Oprichter') en groeide uit tot een familiebedrijf in vastgoedbeheer. In 2014 richtten de Oprichter en [naam 2] ('de Opvolger') de Stichting Continuïteit Libra International ('SCLI') op. Het statutaire doel van SCLI luidt als volgt: 'De stichting heeft ten doel het bevorderen van de continuïteit als familievennootschap van Libra International B.V. en de met haar in een groep

*verbonden vennootschap(pen)*'. De stichting werd aldus opgericht met het doel de continuïteit van de familievennootschap te waarborgen. Om dit te bewerkstelligen kreeg SCLI via prioriteitsaandelen 51% van de stemrechten in Libra Oud. In 2019 werd Libra Oud vervolgens opgesplitst in twee vennootschappen, waaronder de rechtsopvolger van Libra Oud welke opnieuw Libra International B.V. ging heten ('Libra'). SCLI bleef bestaan en behield haar prioriteitsaandelen in deze afgesplitste entiteit Libra. Sindsdien is de Opvolger enig bestuurder en economisch eigenaar van Libra, terwijl SCLI tegelijkertijd nog steeds 51% van de stemrechten heeft. Het bestuur van SCLI bestond uit de Opvolger, zijn zoon ('Appellant'), een ander familielid en twee buitenstaanders. Binnen het bestuur van SCLI ontstonden meningsverschillen tussen de Opvolger en Appellant. Mede door deze onenigheid hadden vaak de buitenstaanders een doorslaggevende stem in SCLI en zo indirect in Libra, wat voor nog meer spanningen zorgden binnen het familiebedrijf. Hierop heeft de Opvolger verzocht SCLI te ontbinden, hetgeen niet werd goedgekeurd door het bestuur van SCLI.

### **Procesverloop**

Aangezien geen toestemming werd verleend, hebben Libra c.s. een verzoek ingediend bij de rechtbank Amsterdam om alsnog ontbinding van SCLI te bewerkstelligen op grond van artikel 2:301 lid 1 sub b BW. Dit artikel bepaalt dat de rechtbank een stichting ontbindt op verzoek van een belanghebbende of het Openbaar Ministerie indien het doel van de stichting is bereikt of niet meer kan worden bereikt, en wijziging van het doel niet in aanmerking komt. SCLI heeft het statutaire doel de continuïteit te bevorderen van familievennootschap Libra en de met haar verbonden vennootschappen. Volgens Libra c.s. is de doelomschrijving van SCLI inmiddels een achterhaalde beschermingsconstructie van een rechtspersoon die tevens niet langer bestaat, namelijk het gesplitste Libra Oud. De rechtbank wees het verzoek toe: SCLI werd ontbonden en de bestuursleden benoemd tot vereffenaars met de opdracht de prioriteitsaandelen aan Libra te verkopen. Appellant ging hierop in hoger beroep en verzocht vernietiging van de beschikking en afwijzing van het verzoek tot ontbinding van SCLI. In incidenteel verzoek werd tevens schorsing verzocht van de uitvoerbaarheid bij voorraad van de beschikking, hetgeen al eerder werd toegewezen.

### **Beoordeling gerechtshof**

Het hof stelt vast dat het statutaire doel van SCLI ruim is geformuleerd. Deze doelomschrijving is niet beperkt tot de situatie ten tijde van de oprichting, een specifieke generatie, of een bepaalde fiscale termijn. De statuten laten ruimte voor opvolgende generaties en voorzien in een beschermingsconstructie die ook in de huidige situatie relevant kan zijn. Bovendien is het hof van mening dat, hoewel Libra Oud is opgehouden te bestaan, Libra haar rechtsopvolger onder algemene titel is. Dit leidt ertoe dat de statutaire doelstelling van SCLI

ook ziet op Libra en de beschermingsconstructie ook na de splitsing behouden is gebleven: SCLI houdt 51% van de stemrechten via prioriteitsaandelen en heeft dezelfde bevoegdheden als voorheen. De blokkeringsregeling en bestuursstructuur zijn eveneens gehandhaafd.

Het hof verwierpt vervolgens het betoog van Libra c.s. dat SCLI slechts tijdelijk zou voortbestaan om fiscale redenen. Er is geen aanwijzing dat de statuten of de splitsingsovereenkomst een dergelijke beperking bevatten, immers volgt evenmin uit de familieafspraken dat het doel van SCLI beperkt zou zijn tot een bepaalde periode of generatie binnen de familie. Het hof concludeert dat het doel van SCLI tot het waarborgen van de continuïteit van Libra als familievennootschap nog steeds kan worden bereikt. De huidige situatie, waarin één familielid vrijwel alle gewone aandelen houdt, doet daar niet aan af. De beschermingsconstructie blijft relevant voor toekomstige generaties. Het hof vernietigt aldus de bestreden beschikking en wijst het verzoek van Libra c.s. tot ontbinding van SCLI af.

*E.J. Nagel, september 2025*

---

**Instantie:** Gerechtshof Amsterdam

**Datum uitspraak:** 18-03-2025

**ECLI:** ECLI:NL:GHAMS:2025:677

**Zaaknummer:** 200.336.475/01

**Rechters:** M.A.M. Vaessen, L. Alwin en A.C. Metzelaar

**Advocaten:** J.W. Leedekerken en B.W. Brouwer

**Wetsartikelen:** 2:301 BW

## RECHTSPRAAK

### **Impasse, concurrentie en onbevoegd handelen in 50/50-familieholding leiden tot enquête**

***OK; enquête. Deze zaak betreft een familieholding met vier dochtervennootschappen. Broer A en Broer B houden ieder 50% van de aandelen en vormen gezamenlijk het bestuur van de holding. De verhoudingen tussen hen zijn al geruime tijd ernstig en duurzaam verstoord. Broer A concurreert via zijn eigen vennootschap rechtstreeks met een dochtervennootschap van de holding en heeft daarbij (vermoedelijk) middelen van familievennootschappen aangewend, terwijl ook Broer B middelen van de familievennootschappen heeft ingezet voor eigen projecten. De OK gelast een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken vanaf 1 januari 2019 en benoemt, ter doorbreking van de impasse, een derde bestuurder met zelfstandige vertegenwoordigingsbevoegdheid.***

#### **Feiten**

Deze familiezaak draait om twee broers die via hun eigen vennootschappen elk 50% van een holding bezitten en samen (direct of indirect) het bestuur van deze holding vormen (de 'Holding'). Onder de Holding hangen vier dochters: een recreatiebedrijf, De Oude Klinker B.V. ('DOK'), Groen Nijmegen B.V. ('Vuurwerk') en een vastgoedvennootschap ('Vastgoed'). Al sinds 2009 bestaan er problemen in de samenwerking tussen de broers en is gesproken over een ontvlechting van hun belangen. Overeenstemming kan steeds niet worden bereikt. Om zo min mogelijk last te hebben van de verstoorde verhoudingen is in 2010 een taakverdeling gemaakt: Broer A heeft de dagelijkse leiding bij DOK en Vastgoed, Broer B bij het recreatiebedrijf en Vuurwerk. In diezelfde periode sluiten ze een aandeelhouders- en twee managementovereenkomsten, met onder meer een aanbiedingsplicht bij beëindiging van management en een arbitrageclausule bij stakende stemmen.

Daarna beginnen de verhoudingen toch (weer) te schuren. Begin 2019 verkoopt Broer A, buiten Broer B om, een berging in Heerlen namens Vastgoed voor één euro aan zichzelf. Medio 2021 zet Broer B eigen stappen: hij begint voor eigen rekening tiny houses te verkopen en te verhuren, aanvankelijk vanaf het terrein en via de website van het recreatiebedrijf.

Op 6 december 2021 richt Broer A Handelonderneming De Laak B.V. ('De Laak') op, die vanaf begin 2022 dezelfde activiteiten verricht als DOK: handel in bestratingsmaterialen. Kort daarna, op 22 december 2021, tekent Broer B geheimhoudingsafspraken met projectontwikkelaars en gaat hij – zonder medeweten van Broer A – gesprekken voeren over mogelijke woningbouw op het bedrijventerrein van de groep in Beuningen.

In het begin van 2022 blijken voorraden bij DOK fors te zijn geslonken; luchtfoto's en intensieve transportbewegingen ondersteunen die waarneming. Uit correspondentie blijkt bovendien dat orders uit maart 2022 voor DOK door De Laak zijn gefactureerd en betaald. Intussen was de administratie van DOK uitbesteed en werden ontvangen orders niet geregistreerd, wat herleiding bemoeilijkte.

De verhoudingen tussen de broers verhardten verder in de zomer van 2022. Op 4 augustus 2022 zegt Broer B – namens de Holding – de managementovereenkomst van Broer A op en beroept zich op de aanbiedingsplicht. Broer A betwist de geldigheid en sommeert Broer B de tiny-houseactiviteiten te staken. Op 1 september 2022 zegt Broer A vervolgens de managementovereenkomst van Broer B op, eveneens met beroep op de aanbiedingsplicht.

Op 12 september 2022 vraagt Broer A de OK om een enquête met onmiddellijke voorzieningen. Broer B voert verweer maar concludeert wel tot toewijzing van het verzoek. Op 17 november 2022 vindt de zitting plaats. Daarna volgt – op gezamenlijk verzoek – een langdurige mediation. Deze mislukt. Op 1 april 2025 vragen partijen uitspraak, die volgt op 22 mei 2025.

### **Oordeel OK**

De OK stelt voorop dat De Laak rechtstreeks concurreert met DOK en dat dit Broer A, als 50%-aandeelhouder/bestuurder, niet vrijstond; dit is in strijd met artikel 2:8 BW. Daarbij zijn er 'serieus te nemen aanwijzingen' voor onttrekking van DOK-voorraden en inzet van middelen/personeel van DOK en/of Vastgoed, zonder zakelijke vergoeding.

Ten aanzien van Broer B oordeelt de OK dat de tiny-houseactiviteiten en de activiteiten in zijn separate vennootschap niet concurreren met de groep; wél was het onjuist dat hij zonder toestemming enige tijd het terrein en de website van de recreatiedochter benutte. Ook de door

hem gevoerde gesprekken met projectontwikkelaars hadden niet zonder betrokkenheid van Broer A gemogen.

De opzeggingen van de managementovereenkomsten over en weer hadden, gelet op de aanbiedingsplicht en de tegenstrijdige belangen, aan de AvA moeten worden overgelaten. Alles bij elkaar zijn er gegronde redenen om aan een juist beleid en juiste gang van zaken te twijfelen.

De OK gelast een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken over de periode vanaf 1 januari 2019 tot aan de datum van de mondelinge behandeling. Daarnaast benoemt de OK als onmiddellijke voorziening een derde bestuurder bij de Holding, met zelfstandige vertegenwoordigingsbevoegdheid. Deze derde bestuurder mag, waar passend, actief een minnelijke regeling tussen de broers verkennen. Kosten van de bestuurder en het onderzoek komen voor rekening van de Holding.

*D.J.C. Meissner, september 2025*

---

**Instantie:** Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

**Datum uitspraak:** 22-05-2025

**ECLI:** ECLI:NL:GHAMS:2025:1606

**Zaaknummer:** 200.315.842/01 OK

**Rechters:** A.P. Wessels, W.A.H. Melissen, M.A.M. Vaessen, D. Koopmans en E. Eeftink

**Advocaten:** T.J. Teggelaar, L.R. Verhagen en D.S. Teitler

**Wetsartikelen:** 2:349a lid 2 BW en 2:350 lid 1 BW